

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.491 van 19 mei 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 12 maart 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. LEMMENS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Soedanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Mokina. Op vijfjarige leeftijd sloegen u en uw ouders op de vlucht voor het oorlogsgeweld. Jullie vestigden zich in Pajimu, een dorp in de buurt van Kitgum, Oeganda. U volgde onderwijs in de Bongatira lagere school. Toen u 12 was, raakte u gescheiden van uw ouders. Rebellen van Kony vielen bij jullie binnen en u werd meegenomen. U werd naar een plaats gebracht waar andere kinderen waren en werd verplicht alles uit te voeren wat de rebellen u oplegden. Op een dag moesten jullie een voertuig duwen dat door de regen was komen vast te zitten. Jullie werden in de gaten gehouden maar toen u op een gegeven moment omkeek, zag u geen bewaker meer. U nam de benen en vond onderdak bij een priester. Hij vertelde u dat hij al anderen zoals u had opgevangen en probeerde uw familie op te sporen. Father (P.), zoals hij zich liet noemen, slaagde er echter niet in u in contact te brengen met uw ouders. Tijdens uw verblijf bij de priester ontmoette u (J.R.). Op een gegeven moment zei de priester dat jullie niet bij hem konden blijven. Op een dag stelde hij jullie voor aan een blanke, hij zei dat jullie met hem zouden reizen zonder te zeggen waar naartoe. Enige tijd later vertrokken (J.) en u in het gezelschap van deze persoon. (A.), zo noemde hij, reisde samen met jullie per vliegtuig naar België. Twee dagen na jullie aankomst, op 22 juli 2007, bracht hij jullie naar de gebouwen van de Belgische asielinstanties en startte u uw asielprocedure.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Met name rijzen er ernstige geloofwaardigheidsproblemen met betrekking tot de door u geschetste (taalkundige) achtergrond. U verklaarde geen Acholi te spreken, hetgeen in de regio waar u stelt te zijn geboren en opgegroeid, weinig aannemelijk is. Uw beide ouders zijn etnische Acholi en u verklaarde dat ze de taal ook spreken, u stelt in Zuid-Soedan te zijn geboren en beweert er gewoond te hebben tot uw vijfde levensjaar. Niettemin beweert u enkel Swahili en Engels te spreken. Tot uw twaalfde hebt u bij uw ouders gewoond maar volgens uw beweringen is de omgangstaal in Pajimu, waar u sinds uw vijfde woonde, Swahili (gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd.14 mei 2008, verder Cg I p.2). U verklaarde wel enkele woorden Acholi te kennen maar de taal niet te zullen begrijpen moest iemand die tegen u spreken (Cg I, p.2). Uit onderzoek verricht door het centrum voor documentatie inzake asiel blijkt echter dat in Pajimu geen Swahili gesproken wordt. Evenmin blijkt uit de door Cedoca geraadpleegde bronnen dat er Swahili gesproken wordt in (de omgeving van) Mokina. Uw bewering dat u in Pajimu bent opgegroeid, houdt dan ook geen steek. Belangrijk in dit verband is dat u er evenmin in slaagde om een verklaring te geven op de vraag waar uw ouders Swahili hadden geleerd en hoe het komt dat u in die taal -en niet in het Acholi- bent opgevoed. U verklaarde dat er in uw dorp en op school Swahili gesproken wordt. Toen door de interviewer van het Commissariaat-generaal werd opgeworpen dat er toch veel Acholi zijn in Kitgum, antwoordde u dat de taal die men daar spreekt, 'Ateso', verwant is met het Acholi (Cg I, p.2) maar ook deze taal bleek u niet machtig te zijn. Bovendien werd geen bevestiging gevonden in de bronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt van enig verband tussen Ateso en Acholi (zie informatie in administratief dossier). Uit diezelfde informatie blijkt trouwens dat Ateso een taal is die gesproken wordt in Oeganda maar niet in de buurt van Pajimi. Toen later nogmaals werd aangedrongen op een mogelijke verklaring waarom uw ouders u enkel in het Swahili hebben opgevoed, niettegenstaande hun Acholi-achtergrond antwoordde u dat u hen dit niet gevraagd hebt (gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 26 mei 2008, verder Cg II, p.3). Het ontbreken van een aannemelijke verklaring voor het feit dat u geen Acholi spreekt maar enkel Swahili en Engels, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw afkomst. Hieruit volgend dient te worden geconcludeerd dat u niet bent geboren en opgegroeid in Mokina en dat u niet tot uw twaalfde in Pajimu hebt gewoond. **Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering te zijn ontvoerd door rebellen van Kony en gedurende vijf jaar in een rebellenkamp te zijn vastgehouden.** U verklaarde dat de voertaal ook daar Swahili was en een taal die u niet kent (Cg II, p.4). U verduidelijkte dat de jongeren waarmee u samen was enkel Swahili spraken. Ook dit is weinig aannemelijk. Het Lord Resistance Army heeft immers zijn wortels in de Acholi tradities en de bevolking van Acholiland.

Naast voorgaande vaststellingen dient te worden opgemerkt dat de activiteiten van het Lord Resistance Army in Soedan, zich beperken tot een deel van het zuiden van het land. Ook in Oeganda, zijn de activiteiten van het rebellenleger beperkt tot een deel van het noorden. Aangezien u verklaart de Soedanese nationaliteit te hebben dient in de eerste plaats een intern vluchtalternatief in Soedan te worden nagegaan. U verklaarde bij een terugkeer naar Soedan schrik te hebben in de handen te vallen van de rebellen van het LRA en niet te weten waar te beginnen zonder familie. U haalde geen andere redenen aan waarom een terugkeer naar Soedan niet mogelijk zou zijn (Cg II, p.10). Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot uw afkomst is er dan ook geen reden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Soedan een risico zou lopen op een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of op 'het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook met betrekking tot uw opvang door father (P.) en het verdere verloop bleef u erg op de vlakte. U verklaarde niet te weten in welk dorp of welke regio de priester woonde terwijl u stelt een maand bij hem te zijn verbleven. Ook het verhaal dat hij gepoogd heeft uw familie op te sporen om vervolgens te beslissen u naar het buitenland te sturen komt weinig overtuigend over. Redelijkerwijze zou men verwachten dat de priester zowel u als (J.) zou hebben overgedragen aan een organisatie die zich bekommert om de reïntegratie van kindsoldaten. De stap van het opsporen van uw familie naar

het organiseren en financieren van uw vertrek naar Europa is immers heel drastisch wanneer men weet -en het is redelijk om er van uit te gaan dat de priester hiervan op de hoogte was- dat er in Oeganda specifieke opvangstructuren werden opgezet voor kinderen die het slachtoffer werden van gedwongen inlijving door de rebellen. Zelf had u evenmin een verklaring voor het feit dat deze priester jullie reis regelde en bleef u bij uw verklaring dat u niet eens wist dat u naar het buitenland zou vertrekken (Cg II, pp.9-10).

U bent niet in het bezit van enig document zodat een controle van uw nationaliteit, identiteit en reisweg niet mogelijk is.

De brief (dd. 17 juli 2008) met schoolresultaten en e-mail-correspondentie (dd. 30 mei 2008, 9 juni 2008, 10 juni 2008, 10 juli 2008, 1 september 2008, 3 november 2008, 7 november 2008, 27 november 2008, 5 januari 2009 en 8 januari 2009) van uw voogd, de heer (K.V.), en de brief van de middelbare school Domein Herckerhof brengen geen andere elementen aan die de voorgaande vaststellingen kunnen wijzigen. Het Commissariaat-generaal is enkel bevoegd om een uitspraak te doen over uw asielmotieven en het eventuele risico dat u loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar uw land van herkomst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

3.1. Verzoeker voert de schending aan van de motiveringsverplichting (wet van 15 december 1980) en de beginselen van behoorlijk bestuur. Hij stelt dat de motiveringsverplichting op verschillende wijzen wordt geschonden door de bestreden beslissing, in die mate dat zij zelfs blijkt geeft van onbehoorlijk bestuur. Bovendien zouden er schendingen zijn van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat hij niet kan terugkeren naar zijn land omwille van de algemene onveiligheidsituatie en door de vrees dat hij in handen zal vallen van het LRA.

Hij houdt voor dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat hij slechts twaalf jaar was toen hij werd gescheiden van zijn familie en dat hij slechts zeventien jaar was toen hij aankwam in België. Tevens gaat de bestreden beslissing volgens hem op flagrante wijze voorbij aan de andere levenswijze, opvoeding en opleiding op het Afrikaanse continent.

Verzoeker voert aan dat hij en zijn familie in Pajimu ver verwijderd van het centrum leefden. Er waren verschillende groepen mensen uit verschillende streken die ook andere talen spraken. Voor de contacten onder elkaar spraken die mensen veelal Swahili, de algemene omgangstaal waarin iedereen zich verstaanbaar kon maken. Op de school in Bongatira waar verzoeker en andere kinderen samenkwamen, konden zij zich slechts verstaanbaar maken in het Swahili. Ook de leraars gebruikten die taal ten opzichte van hen. In het algemeen kan gesteld worden dat het Swahili door de eeuwen heen gegroeid is als omgangstaal tussen Arabieren en zwarte Afrikanen. In een groot deel van Afrika – waaronder de streek waar verzoeker woonde – zou men zich overal kunnen behelpen in het Swahili. Verzoeker doet gelden dat zij niet gewent waren in het officiële staatsonderwijs en de mensen zich in de

kleine parochies groepeerden volgens de streek van hun herkomst. Zijn ouders zouden alleen hun moedertaal hebben gesproken wanneer zij samen waren, waarvan verzoeker flarden opving. Voor hem leek het veeleer de taal die gebruikt werd als de kinderen best niet begrepen wat er werd gezegd. Ooit zou hij de opmerking van zijn vader hebben gekregen dat de kinderen die 'vreemde' taal (Acholi) beter niet kenden omdat dat te gevaarlijk was aangezien zij in een vreemd land leefden waar zij niet zo welkom waren. Dat zijn ouders deels Swahili praatten verklaart verzoeker door de activiteiten die zijn vader uitoefende als levensonderhoud, zowel in Pajimu als Mokina. Verzoeker ontkent ooit te hebben verklaard dat Ateso een taal is van Pajimu en stelt evenmin te hebben verklaard dat hij Swahili sprak in het kamp.

Wat betreft het intern vluchtalternatief verklaart verzoeker dat het voor hem moeilijk is rechtstreekse risico's aan te geven bij een terugkeer. Toch zou de berichtgeving uit deze streken bewijzen dat er ook na de zogenaamde overeenkomst geen stabiliteit is. Artsen zonder Grenzen zou telkens weer bevestigen in rapporten dat het vredesakkoord niet meer waard is dan het papier waarop het werd geschreven. Tussen Oeganda en Soedan zouden geen gecontroleerde grenzen bestaan en iedereen kan zich verplaatsen zoals hij wenst, zodat een binnenlandse oplossing voor verzoeker en zijn familie niet gezocht moet worden in Noord-Soedan, waar op religieus en etnisch vlak geen veiligheid mogelijk is. De activiteiten van Kony-rebellen zouden zich hebben verplaatst naar Zuid-West-Soedan en Noord-Oost-Congo.

Betreffende zijn verblijf bij 'father P.', doet verzoeker gelden dat hij met de andere mensen van de parochie geen contact had en zij alles vanuit het huisje zagen. De priester heeft hen niet verteld waar zij waren en verzoeker weet niet wat het resultaat van diens zoektocht was. Hij weet evenmin het antwoord op de vraag waarop de priester de drastische stap nam om hen niet over te brengen naar een opvangstructuur in Oeganda. Misschien oordeelde hij dat deze niet geschikt waren voor verzoeker.

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Betreffende verzoekers achtergrond, dient te worden opgemerkt dat zijn bewering als zou hij nooit hebben verklaard dat het Ateso een taal is van Pajimu en dat hij Swahili sprak in het kamp geen steun vindt in het administratief dossier. Hij verklaarde dat Pajimu een dorp is en dat de grote stad Kitgum is en gaf vervolgens aan dat men daar een andere taal spreekt, verwant met het Acholi, het Ateso (administratief dossier, stuk 6, p.2). De bestreden beslissing stelt terecht dat uit het dossier blijkt dat er geen bevestiging werd gevonden van enig verband tussen Ateso en Acholi en dat het Ateso niet wordt gesproken in de buurt van Pajimu. Tevens verklaarde verzoeker wel degelijk dat het Swahili de belangrijkste taal was die in het kamp werd gesproken en dat de jongeren waarmee hij samen was enkel Swahili spraken (administratief dossier, stuk 4, p.4), terwijl het Lord Resistance Army zijn wortels heeft in de Acholi tradities en de bevolking van Acholiland.

Voor het overige beperkt verzoeker zich ertoe een post factum verklaring te geven voor het feit dat zijn ouders hem enkel Swahili leerden spreken en in het verzoekschrift een aantal beweringen te uiten omtrent het taalgebruik in zijn voorgehouden regio van herkomst. Hij

brengt echter geen elementen bij om deze beweringen in concreto te ondersteunen en die afbreuk kunnen doen aan de veelheid van gedegen informatie in het dossier waarop de bestreden beslissing is gesteund. Derhalve blijft de bestreden motivering omtrent verzoekers taalkundige achtergrond onverminderd overeind.

In het bijzonder blijkt dat verzoeker verklaarde geen Acholi te spreken, hetgeen in de regio waar hij stelt te zijn opgegroeid niet aannemelijk is. Hij verklaarde dat zijn beide ouders etnische Acholi zijn en zij deze taal ook spreken. Verzoeker stelde in Zuid-Soedan te zijn geboren en beweerde er te hebben gewoond tot aan zijn vijfde levensjaar, doch gaf niettemin aan enkel Swahili en Engels te spreken. Volgens zijn beweringen is de omgangstaal in Pajimu het Swahili. Verzoeker verklaarde enkele woorden Acholi te kennen, maar de taal niet te begrijpen indien iemand die tegen hem sprak. De bestreden motivering stelt op goede grond dat deze verklaringen niet kunnen worden gerijmd met de informatie in het dossier waaruit blijkt dat in Pajimu geen Swahili gesproken wordt en dat evenmin uit deze informatie blijkt dat er Swahili gesproken wordt in Mokina, zodat verzoekers bewering te zijn opgegroeid in Pajimu geen steek houdt. Derhalve concludeerde de bestreden beslissing met reden dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is geboren en opgegroeid in Mokina en Pajimu, zodat er evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn bewering daar te zijn ontvoerd door rebellen van Kony en gedurende vijf jaar in een rebellenkamp te zijn vastgehouden.

De bestreden beslissing acht het bovendien terecht onaanvaardbaar dat verzoeker niet weet in welk dorp of welke regio de priester die hem hielp woonachtig was, ondanks zijn bewering dat hij een maand bij deze priester zou hebben verbleven. Dit klemt des te meer daar verzoeker evenmin in staat bleek diens volledige naam te geven, niet wist welke nationaliteit hij had of van welke orde hij was (administratief dossier, stuk 4, p.9; stuk 6, p.6). Tevens motiveert de bestreden beslissing terecht dat men redelijkerwijze kan verwachten dat de priester hen zou hebben overgedragen aan een organisatie die zich bekommert om de re-integratie van kindsoldaten, daar er in de regio specifieke opvangstructuren werden opgezet voor kinderen die het slachtoffer werden van gedwongen inlijving door de rebellen.

Verzoeker legde geen documenten voor om zijn identiteit of nationaliteit te staven. Hij brengt evenmin documenten bij om zijn reisweg per vliegtuig te staven, hetgeen des te meer klemt daar hij hieromtrent ongeloofwaardige verklaringen aflegt. Zo kon hij niet aangeven met welke vliegtuigmaatschappij hij zou hebben gereisd, beweerde hij dat hij op Zaventem niet zelf zijn documenten moest tonen en kon hij niet preciseren welke foto en naam er in het paspoort stonden waarmee hij naar België reisde (administratief dossier, stuk 4, p.9).

Verzoekers algemene bewering omtrent de leefomstandigheden en cultuurverschillen tussen Europa en Afrika is geenszins afdoende om de voormelde frappante vaststellingen te vergoelijken. Zijn leeftijd en opleiding vormen hiervoor evenmin een afdoende verklaring. Zelfs van iemand met een lage leeftijd en geringe opleiding kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op de in casu bij het CGVS gestelde elementaire kennisvragen omtrent zijn achtergrond.

Verzoeker weerlegt de motivering omtrent de door hem bijgebrachte documenten niet. Deze vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen. De bij het verzoekschrift neergelegde brief bevat slechts de argumenten zoals uiteengezet in het verzoekschrift en een herhaling van het feitenrelaas, zodat deze evenmin vermag afbreuk te doen aan de voorgaande vaststellingen.

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden achtergrond en asielrelaas.

Zelfs indien hier enig geloof aan zou dienen te worden gehecht, quod non, dan dient ten overvloede te worden opgemerkt dat verzoekers algemene beweringen omtrent de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst niet worden gestaafd aan de hand van enig begin van bewijs en geenszins afdoende is om in concreto afbreuk te doen aan de motivering waar deze stelt dat de activiteiten van het Lord Resistance Army in Soedan zich beperken tot een deel van het Zuiden van het land en in Oeganda tot een deel van het Noorden. Derhalve kan, aangezien verzoeker verklaart de Soedanese nationaliteit te hebben, redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij zich elders in het land zou trachten te vestigen ten einde aan zijn beweerde vervolging te ontkomen, te meer daar hij in het verzoekschrift zelf aangeeft dat het voor hem moeilijk is rechtstreekse risico's aan te geven

bij een terugkeer en hij bij het CGVS, behoudens zijn verklaringen dat hij schrik heeft in handen te vallen van het LRA en dat hij niet weet waar te beginnen zonder familie, geen andere redenen aanhaalde waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Soedan.

Op basis van het voormelde, kwam de bestreden beslissing op goede grond tot de conclusie dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees koestert voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Derhalve voldoet hij niet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing blijkens het voormelde geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Dat verzoeker blijkens de bestreden beslissing geen eerlijke kans zou hebben gekregen, kan, het voormelde in acht genomen, evenmin worden aangenomen.

Voor het overige duidt verzoeker niet nader welke "*beginselen van behoorlijk bestuur*" door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd, zodat dit onderdeel van het middel niet dienstig wordt aangevoerd.

Het middel is ongegrond.

4.1. Verzoeker vraagt dat minstens de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker, behoudens op de reeds hoger besproken elementen, geen elementen bijbrengt om zijn vraag om subsidiaire bescherming te ondersteunen. Gelet op het sub 3.2 bepaalde, waaruit blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers achtergrond en asielrelaas en dat hij, mocht hieraan toch enig geloof kunnen worden gehecht, beschikt over een intern verblijfsalternatief, zijn er in het dossier geen elementen voorhanden die in zijnen hoofde wijzen op het bestaan van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

